

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

NÁVRAT K ZÁKLADŮM

Co je půst a k čemu slouží? Půst je dobrovolné odřeknutí si čehokoli příjemného.

SLUŽEBNÍK BOŽÍ JAN BULA

Člověk Boha nikdy dost nemiluje, to je jediné čeho musí litovat...

6. BŘEZNA 2011 / C.71

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

šéfredaktor

Ing. Vladislav Hynk (VH)

redakce

Mgr. Květa Zažímalová (KZ)
Lenka Mezerová (LM)

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažímalová

typografická úprava

Mgr. David Zažímal

další autoři příspěvků

Pavel Kovář (KP)
Mgr. Jan Zach (Jan)
Jana Duchanová (JaD)

tisk zajistil

FIBOX, s.r.o.
Janouškova 215/20,
CZ-674 01 Třebíč
tel.: +420 568 840 036
fax: +420 568 841 037
e-mail: info@fibox.cz
www.fibox.cz

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 200 výtisků.

adresa redakce

Sv. Čecha 1395, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Jiří a Tereza Staňkovi;
Jan a Jana Duchanovi;
Michael a Marie Bambulovi;
Hynkovi ml.
a kolportéři z bratrských farností

**Stanovisko redakce
se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných
příspěvků.**

**Anonymní příspěvky
nezveřejňujeme!**

STR.	NÁZEV
3	..... slovo otce Tomáše / malé desatero
4	..... návrat k základům
5	..... postní doba
6	..... služebník Boží Jan Bula
8	..... Jan Bosco
9	..... blahorečení Jana Pavla II.
9	..... z knihy Kateřiny Lachmanové
10	..... P. Josef Pacal / pololetí / myšlenky
11	..... Otče náš
12	..... kroky po hladině
14	..... ministrantská soutěž
15	..... farářská klasika
16	..... pračka
18	..... náš Křemešník / ze života farnosti
19	..... La Saletta
23	..... diář farnosti / letní tábor 2011
24	..... informace

Uzávěrka příštího čísla bude 17. dubna 2011!

NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 18,- Kč.

S LOVO OTCE TOMÁŠE

Milé děti, bratři a sestry!

Jak těžko se mi píše tato slova! Jistě všichni dobře víte, že se už delší dobu nemohu s vámi setkávat, sloužit s vámi mši svatou v kostele z důvodu nemoci, která přišla nečekaně jako blesk z nebe. Nevím, jak dlouho budu nemocný, ale předpokládána doba léčení této nemoci (lymfom) dle lékařů bude asi několik měsíců. Je to jistě pro mě i pro vás farníky velké překvapení – zkouška, kříž, kterému teď nerozumíme, ale musíme ho vzít na ramena s trpělivostí, odvahou a svěřovat vše Pánu Bohu s důvěrou, protože on ví, co je pro nás nejlepší.

V této době budou zajištěné nedělní mše svaté ráno a večer tak, jak jste zvyklí. Po dohodě s panem děkanem a podle časových možností kněží z okolí bych si přál, aby byla v týdně ve všední den sloužena alespoň jedna mše svatá a o slavnostech také. Bude jedna změna v tom, že při mši svaté budou dva úmysly (intence), což je v souladu s církevními předpisy a v momentální situaci není jiné řešení. V některých farnostech naší diecéze je to normální. Zatím budou ve středu a pátek bohoslužby slova se svatým přijímáním a ve čtvrtek večer adorace, kterou povedou akolyté. Víím, že mše svatá se nedá nahradit ničím, ale přesto vás chci povzbudit k účasti na těchto bohoslužbách, neboť to, že už se společně scházíte k naslouchání Božímu slovu, k modlitbě a přijmete svatě přijímání, to má pro člověka velkou cenu. Každé setkání s Bohem v Božím slově a v eucharistii má nevyčísitelnou hodnotu.

Za chvíli budeme mít dobu postní a budeme rozjímat a zastavovat se u jednotlivých zastavení křížové cesty. Nechci, abyste byli v roli plačících žen, které by mě litovaly jako Ježíše jen proto, že vidí někoho trpět. Vííme, že takové ženy Ježíš napomínal. Ale budu vám moc vděčný, když budete pro mě Šimonem, Veronikou a Marií, abyste mi pomohli vše zvládnout svou duchovní podporou. Víím o mnohých vašich přimluvných modlitbách, které za mě obětujete. Děkuji vám mnohokrát.

I když nejsem fyzicky s vámi momen-

tálně v Třešti, Růženě a Kostelci, jsem spojen alespoň duchovně prostřednictvím modlitby, mše svaté, kterou sloužím podle momentálního zdravotního stavu denně, a při které také pamatují na vás. Léčit se budu momentálně v Brně a bydlet budu u svých rodičů v Brně. Pokud to bude trochu možné, rád bych se přijel za vámi podívat. Věřím, a to je pro mě světlo naděje, že vše, i když to je a bude to třeba těžké, Pán Bůh jistě použije k dobru nás všech. Těším se, že se brzy ve zdraví, dá-li Bůh, uvidíme.

Váš otec Tomáš

Otec Tomáš má velikou radost z každé zprávy, kterou od farníků dostává. Nemá ale zatím přístup k mailu, je mu tedy možné psát na tuto adresu: P. Tomáš Caha, Strž 3, Brno 639 00. Za všechny Vaše dopisy a obrázky od dětí předem děkuje.

redakce

MALÉ DESATERO:

1. *Žádné ráno bez srdečné modlitby*
2. *Žádnou práci bez dobrého úmyslu.*
3. *Žádnou radost bez věčného popatření k nebi.*
4. *Žádnou strast bez trpělivosti a obětování.*
5. *Žádnou společnost bez vzpomínky na Boha všude přítomného.*
6. *Žádné utrpění přikori bez laskavého odpuštění.*
7. *Žádná spáchaná chyba bez lítosti.*
8. *Žádná sponzorovaná chyba bez šetrnosti.*
9. *Žádný dobrý skutek, žádný sebemenší výkon bez pokory.*
10. *Žádný večer bez zpytování svědomí!*

Lidmila Vokřínková

NÁVRAT K ZÁKLADŮM

(POSTNÍ ZAMYŠLENÍ)

Od Popeleční středy 9. března 2011 nám začne doba postní jako čas čtyřicetidenní přípravy na prožívání Kristova utrpení ve Svatém týdnu a na radost z jeho zmrtvýchvstání o Velikonocích. Bude dobré, když se na postní dobu připravíme ještě před jejím začátkem. Co je půst a k čemu slouží? Půst je dobrovolné odřeknutí si čehokoli příjemného. Je to kající skutek, úkon pokání. Pokání vychází z vědomí viny před Bohem (hříchu) nebo před lidmi. Je to snaha přinést za ni nějakou oběť, nějaké zadostiučinění. Bývá to újma v jídle nebo v čemkoli jiném. Tak byl chápán půst ve Starém Zákoně a tak je brán i v církvi po celé křesťanské dějiny. Pokání v nejširším slova smyslu je obrácení: od nevěry k víře, od zla k dobru, od nenávisti k lásce (to je nejtěžší), od sobectví k přejícnosti a štědrosti. U obrácených toto úsilí pokračuje v potlačování špatných náklonností a zdokonalování se ve ctnostech. Tato snaha má sice probíhat stále, ale postní doba je k tomu zvlášť vymezeným časem. Trvá 40 dní na památku Kristova čtyřicetidenního postu na poušti, kterým se připravoval na veřejné vystoupení a činnost. Nezačíná 1. postní nedělí, ale dříve, v polovině předchozího týdne ve středu. To proto, že se do postní doby nepočítají neděle, i když se nazývají postními. Každá neděle je totiž oslavou zmrtvýchvstání Krista a ne tedy dnem vhodným pro půst. Dále do ní nespadá „velikonoční třídenní“ od Zeleného čtvrtku do velikonoční vigilie (Bílá sobota večer a v noci).

Náplň postní doby:

a) vnější věci: půst – střízlivější strava, omezení zábav a světského rozptylování a pokud možno zmenšená pozornost k pozemským záležitostem, v liturgii fialová mešní roucha, písně připomínající utrpení Páně, v některých kostelích bez doprovodu varhan (vyjma nedělí), pobožnosti křížové cesty.

b) vnitřní prožitek: usebranost, ztišení, soustředění v modlitbě a duchovních úkonech,

spojení s Pánem při plnění denních povinností v zaměstnání i v rodině, smířování, odpouštění, trpělivost ve zkouškách, obětavost, přístupování ke svátosti smíření, vroucnost při slavení eucharistie. Všim tím se podobá postní doba adventní, jenže ta je očekáváním oslavy Narození Páně, zde jde o rozjímání o jeho utrpení s vděčností za spásu, a přípravu na oslavu jeho Zmrtvýchvstání, které je i naším vítězstvím. Pro katechumeny (čekatele křtu) je postní doba přípravou na jeho přijetí, zvláště mají-li být pokřtěni v témže roce. Nás ostatní její dobré prožití připraví na obnovu křestních slibů o Velikonocích.

Zapamatujme si to nejdůležitější: vždycky nám musí jít o Boha a bližní, vnější skutky musí být vyjádřením vnitřního smýšlení, jinak bychom hráli divadlo, nestačí „udělat si čárku“, že jsme to a to splnili k vlastnímu uspokojení. Z toho, co jsme postem ušetřili (peníze, věci, práci i čas), ze srdce věnovat potřebným. Náš vztah k Bohu a k lidem jsou dva pevné základy, na nichž můžeme budovat svůj křesťanský život. Papež Jan Pavel II. řekl, že záchrana Evropy je v návratu k jejím křesťanským kořenům a jeho nástupce Benedikt XVI. je téhož přesvědčení. Kéž se nám s pomocí Boží v letošní postní době podaří navrátit k základům a tak přispět k obnově národa i Evropy.

P. Jaroslav
Svatý Kopeček

MODLITBY ZA OTCE TOMÁŠE

Nevyzývám vás k nim, protože vím, že je konáte, jen vás chci povzbudit k intenzitě a velké důvěře při nich a ujistit vás, že se k vám denně připojuji.

P. Jaroslav

POSTNÍ DOBA

9. března o Popeleční středě vstoupíme do čtyřicetidenní doby postní. Tímto dnem nastává čas přípravy na Slavnost Zmrtvýchvstání Krista Ježíše.

V kostele uslyšíme ve vstupní modlitbě slova: *Bože dej, ať nás posilní dnešní půst, kterým zahajujeme úsilí o svou duchovní obnovu, abychom se naučili sebeovládáním statečně přemáhat zlo a konat dobro.* Pak dostáváme na čelo znamení popela a uslyšíme známá slova z Bible: „*Čiňte pokání a věřte evangeliu,*“ nebo „*Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš.*“

Tato postní doba nás směřuje k Velikonocům, největším svátkům liturgického roku. Délka čtyřicetidenní přípravy nám připomíná Ježíšův půst na poušti. Vede nás k vnitřní obnově, k větší soustředěnosti a sebeovládání. Když konáme pokání za hříchy, tak se připodobňujeme Kristu, který obětoval svůj život jako výkupné za naše hříchy.

Tato doba nám rovněž připomíná, že každým dnem ubíhá čas života, kdy nás Pán povolá. Všechno dobré, co jsme vykonali, se před Vykupitelem nikdy neztratí, a to zlé se skrze něho změní v popel. Proto je nutné obrátit se od svých hříchů k dobru. Pán Ježíš nás k tomu volá!

Slovo „půst“ nezni člověku libozvučně. Vždyť to není jen a jen odříkání /jídlo, alkohol, zábava atd./, ale především půst duchovní. Svým životem jsme zaměřeni k Pánu Bohu a to v sobě musíme podporovat.

Pokání je trvalý stav duše, kdy člověk uznává svou slabost, hříšnost a s důvěrou se obrací k Bohu o pomoc, o nápravu svého hříšného konání. V pokání se máme odřeknout něčeho pěkného a příjemného a naopak přijmout něco nelehkého. Vždyť vše, co se děje, děje se z vůle Boží.

V modlitbě o ctnost víry zní slova: „*Tvá svatá vůle, Bože, stojí za každým děním. Bez tvé vůle nespadne žádný ptáček ze střechy, žádný vlas z naší hlavy. Ano, věřím, že mě Tvá ruka vede životem. Bože, věřím v Tebe, nedopusť, abych ně-*

kdy ve víře zakolísal. Když nerozumím tvým cestám, mluv Ty ke mně: Mé, myšlenky nejsou myšlenkami vašimi a vaše cesty nejsou cestami mými. Dej, ať rostu ve víře. Necht' se na všechno dívám očima víry, aby mi všechny věci hlásaly Tvou přítomnost. Otče, dej víru, víru radostnou, pevnou a věrnou. Amen.“

Právě v době postní nám nabízí Kristus cestu k sobě. Každého oslovuje a chce ho mít za skutečného přítele, záleží ale jen na nás. Musíme chtít napravit sebe i všechno, co jsme zavinili. V pokoře a lásce se snažme sloužit bližním tak, jak nám dal příklad On. Boží Syn učinil vše. Co měl ještě vykonat?

Kéž nám Pán žehná a provází v postní době v duchovním životě!

- KP -

SLUŽEBNÍK BOŽÍ

JAN BULA

Na svátek Jana Křtitele 24. června 1920 se totiž narodil a tentýž den byl i pokřtěn v kostele sv. Jana Křtitele v Lukově u Moravských Budějovic.

Jan Bula měl tři sourozence. Otec rodiny pracoval u dráhy a matka vypomáhala u sedláků. Jenik prožíval dětství mezi svými sourozenci a vrstevníky. Přirozené křesťanské ovzduší rodiny a farnosti nenásilně pomáhaly formovat jeho charakter. Brzy se u něj projevil zájem o knihy a touha po vzdělání. Na doporučení pana učitele ho rodiče poslali studovat do Moravských Budějovic na gymnázium.

V roce 1939 nastoupil do brněnského kněžského semináře. Studia v době války byla pro bohoslovce poznamenána dvojnásobným stěhováním. Nejprve z alumnátu na Antonínské ulici, který musel být vyklizen pro potřeby německé armády,

do budovy chlapeckého semináře na Veverí a po dvou měsících na Petrov přímo do biskupské rezidence. V letech 1943–44 byl poslán na nucené pracovní nasazení do keramičky ve Vranovské Vsi u Znojma. Ke studiu se mohl spolu s ostatními bohoslovci vrátit 15. května 1944 a o rok později byl 29. července 1945 v brněnské katedrále vysvěcen na kněze olomouckým světicím biskupem dr. Stanislavem Zelou. Slavná prmiční mše svatá se konala 5. srpna v jeho rodném Lukově.

Novokněz Jan Bula byl pak poslán na své první kaplanské místo do Rokytnice nad Rokytinou. Lidé si ho brzy oblíbili. Věnoval se všem a snažil se pro všechny být otcem. Našel si čas i na ochotnické divadlo, maloval obrázky, věnoval se dětem, Orlu, pořádal prázdninový pobyt pro skupinu kluků – „Orlíků“...

Otce Jana Bulu navštívil 25. února 1951 poprvé jeho bývalý spolužák z gymnázia Ladislav Malý. Tvrdil, že je kapitán zahraničního odboje a že zakládá odbojovou skupinu proti komunistickému režimu a že potřebuje i pomoc P. Buly. Zatímco Jan Bula jej přijal důvěřivě jako svého spolužáka, Ladislav Malý na něj chystal nejhnusnější lež, která jej měla zatáhnout do celé tragédie. Navykládal mu, že plní se svou skupinou rozkaz převézt pražského arcibiskupa Josefa Berana do zahraničí. Částečně se jim to prý podařilo, i když hranice do Německa hned nemohli překonat. Zatím jej musejí ukrývat na Vysočině u jedné babičky v Brancouzích. Pan arcibiskup by prý, ještě dříve než se pokusí přejít přes hranice, rád mluvil s nějakým knězem a také, že by se rád vyzpovídal. Jako dobrý kněz otec Jan samozřejmě ochotně souhlasil, že za panem arcibiskupem zajde a poslouží mu. Když se pak opakovaně dotazoval v následujících týdnech Ladislava Malého, kdy že tedy bude možno se setkat s arcibiskupem Beranem, vždy zde byly nějaké výmluvy a vytáčky. Malý setkání stále oddaloval.

Ve skutečnosti pan arcibiskup Josef Beran v letech 1950–1965 vůbec nikdy nebyl

na Moravě, jak to sám písemně potvrdil listem z 16. prosince 1968 z Říma. Pan arcibiskup byl totiž od 19. června 1949 do 19. února 1965 internován na různých místech pod stálým dozorem státní bezpečnosti. Tuto skutečnost si však Jan Bula tehdy nemohl ověřit. Ve své nejistotě se o celé záležitosti svěřil P. Janu Podveskému, faráři v Jaroměřicích nad Rokytnou, a poté i jeho kaplanovi P. Josefovi Valeriánovi. Ti již měli víc informací... Věděli již, že se chystá ze strany komunistického režimu v jihlavském kraji velmi nebezpečná akce, do které mají být zataženi i někteří kněží, aby mohla být pošpiněna Církev. Janu Bulovi proto poradil, aby přerušil s Ladislavem Malým veškeré kontakty a odvolal slíbenou spolupráci kolem zpovídání arcibiskupa Berana. Jan Bula tedy uposlechl rady spolubratří a při nejbližší příležitosti se s Malým rozešel. To zároveň znamenalo i podepsání vlastního ortele. Pár dnů poté ho přišli zatknout tři zamračení muži v kožených bundách.

Nebyl si vědom žádné viny. Jeho „zločiny“ teprve po prvních měsících tvrdých výsledků vykonstruovali sami vyšetřovatelé. Předložili mu, že byl členem a vůdcem teroristické skupiny, a dokonce že má na svědomí vraždy funkcionářů v Babicích. Marně se snažil říct, že s tím nemá nic společného a že se to vše muselo stát až po jeho zatčení. Vždyť zatčen byl 30. dubna 1951 a vraždy v Babicích se staly 2. července 1951. Teprve postupně se ukazovalo, že tu vůbec nejde o to, co se stalo a co se nestalo – a že zde vůbec nejde o spravedlnost. Začínalo mu docházet, že poté, co odmítl spolupracovat s Malým, musel být uvězněn, aby nepokazil předem připravený scénář. Pochopil, že je mu už předem vyhrazeno místo jednoho z hlavních viníků. Nikdy nebyl tím, kdo zbytečně vyhledává nebezpečí nebo provokuje. Nebyl ale ani člověkem, který by se ve chvíli těžkosti zlomil nebo zradil.

Situace politického odsouzení 50. let. Co prožíval tento vězeň za mřížemi? Jak se s ním zacházelo? Z vyprávění vězňů z té doby tušíme, že s nimi bylo zacházeno velmi nelidsky. Nescházelo opakované bití, které mohlo trvale poškodit zdraví. Nechyběly donucovací metody, vydírání, často vězňům nebyl dovolen spánek, museli chodit celé noci po cele, nesměli se posadit, bývali umísťováni do temnic, střídala se bicí komanda a vyšetřovatelé. Utrpení tělesné i psychické... V

Třebíči se 15. listopadu 1951 konal zvláštní soud. I přes velmi špatný zdravotní stav P. Buly byl také pro něj předem připraven rozsudek smrti.

Odvolał se. Jeho maminka a stateční farnici z Chlístova prosili o milost až u prezidenta Klementa Gottwalda. Všechna odvolání a prosby byly zamítnuty. Odvolací líčení u Nejvyššího soudu v Praze 9. února 1952 potvrdilo trest smrti. Zajímavé je i zdůvodnění tohoto soudu: „...svým kněžským působením sváděl mládež na scestí...“ Asi jen stěží pochopíme, co se odehrávalo v jeho duši po vynesení rozsudku. Noc poté, co mu byl oznámen výsledek odvolacího řízení, prý vůbec nespál... Musel projít osobním bojem, který byl nakonec završen ochotou odevzdat se do vůle Boží.

Tato nepředstavitelně náročná zkouška urychlila jeho osobnostní a duchovní dozrávání. Tváří v tvář blížící se smrti se na ni postupně naučil pohlížet jako na vstup do Boží radosti. Ve světle víry se dokázal vzdávat svých lidských plánů a podřídit vše vůli Boží. Čekání na rozsudek smrti se tak pro tohoto odsouzence stávalo dobou jeho dorůstání do Ježíšova postoje vůči nebeskému Otci: „Ne co já chci, ale co ty.“ (Mk 14,36)

V ranních hodinách 20. května 1952 byl Jan Bula na dvoře jihlavské věznice popraven oběšením. Jeho tělo bylo spáleno a urna s popelem uložena na neznámém místě, zřejmě však na Ústředním hřbitově v Brně. V jednom z dopisů, které mohl P. Jan Bula napsat pár hodin před svou popravou, je kromě jiného i myšlenka, která napovídá, do jaké duchovní velikosti dorostl. Píše zde: „Největší posilou je mi to, že jsem věrně sloužil Bohu až do konce. Člověk Boha nikdy dost nemiluje, to je jediné, čeho musí litovat...“ To nejsou jen prázdná slova – zde jde o vyjádření zásadního významu. Takový výrok můžeme vnímat jako pootvěření vzhledu do tajemství, ke kterému se ubíraly jeho myšlenky krátce před popravou. Ve věku 31 let dorůstá k této obrovské moudrosti, která může být zároveň vnímána jako bolestné zjištění, ale i jako vyjádření vystupňované touhy milovat Boha stále víc až do posledního okamžiku.

**Převzato z časopisu Milujte se!
10/2009 (zkráceno)
<http://www.milujte.se/storage/dalsi/milujte-se-2009-10.pdf>**

Osobnost Jana Buly je pro o. Tomáše blízká. Spojuje je jejich povolání kněze, podobný věk a také region. Proto si po našem dotazu vybral jako společnou modlitbu farnosti za jeho uzdravení právě modlitbu k tomuto nespravedlivě umučenému knězi. Modlitbou prosíme Boha na přímluvu služebníka Božího Jana Buly, aby Bůh uzdravil našeho pana faráře o. Tomáše.

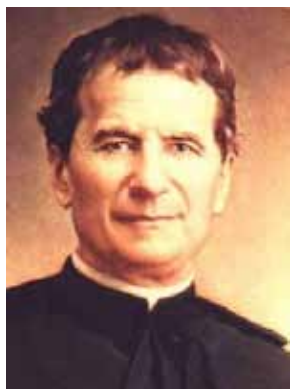
V současné době je zahájeno kanonizační řízení Jana Buly, které má dvě fáze. První část se odehrává v diecézi, v níž člověk, který se pokládá za svatého, zemřel. Je důležité, aby měl pověst svatosti, anebo zemřel mučednickou smrtí. Jde o shromažďování materiálů o dané osobě. Jsou sbírány dokumenty, vyslychání svědci, kteří mohou svědčit o konkrétních činech či situacích, v kterých se Jan Bula nacházel. Jsou to také svědci z vězení, kteří podávají zprávy o ukrutných způsobech mučení, které Jan podstupoval. Všechny získané informace se zpracují a bude následovat postoupení řízení do druhé fáze, která se odehrává v Římě v Kongregaci pro svatořečení. Zde se proces znovu otevře a své vyjádření připojí komise teologů a komise kardinálů. Závěrečnou fází je vydání dekretu Svatým otcem, který prohláší, že nic nebrání svatosti a bude následovat blahorečení. Odpovědná osoba za kanonizační řízení v brněnské diecézi je Mons.Mgr. Karel Orlita JU.D., který se vyjádřil, že k blahorečení by mohlo dojít v roce 2014-15. Více informací o Janu Bulovy a kanonizačním řízení najdete na stránkách <http://kanonizace.biskupstvi.cz/>

Modlitba, kterou věnujeme na zvláštní úmysl

*Ježíši, Dobrý pastýři,
děkujeme ti za tvého služebníka Jana.
Svědomitě vykonával kněžskou službu,
k níž jsi ho povolal,
hledal tvou vůli a nechal se jí vést.
Pronásledován, mučen a odsouzen k smrti
zachoval věrnost tvé církvi
a jejím pastýřům
a vytrval až do konce ve víře a naději
ve tvé nekonečné milosrdenství.
Tebe, jenž nás učíš milovat nepřátele,
prosíme:
dej nám téhož Ducha,
kterým jsi posiloval svého služebníka Jana,
abychom byli stále pevnější ve víře,
vytrvalejší v naději a dokonalejší v lásce.
Ty žiješ a kraluješ na věky věků.
Amen.
3 × Sláva Otci...*

S církevním schválením Biskupství brněnského č. j.: Ep 04/10 ze dne 2. 1. 2010

Zita Trojanová

JAN BOSCO

31. ledna jsme vzpomínali, že v roce 1887 zemřel světec Jan BOSCO, učitel mládeže, jehož životní heslo bylo: „Pane, dej mi duše, ostatní si vezmi.“

„Doporučuji vám, jak jen mohu a dovedu, kež moje rada je hluboce vštípena do vaší mysli a srdce: Utíkejte se k Panně Marii a vzývejte ji: **MARIA POMOCNICE KŘEŠŤANŮ** oroduj za nás! – Není to modlitba dlouhá, ale zato – podle mé zkušenosti – velice účinná.“

Lidmila Vokřínková

BLAHOŘEČENÍ JANA PAVLA II.

Dle zprávy v Katolickém týdeníku č. 04 bude letošního 1. května blahořečen Jan Pavel II. o druhé neděli velikonoční = Božího milosrdenství, jak sám papež dal jí titul a v předvečer dokonil svůj pozemský život... „*Nabídní odpuštění a obdržíš mír,*“ bylo poselství Jana Pavla II. ke světovému Dni míru 1. ledna 1997. „*Jen tři roky nás dělí od úsvitu nového tisíciletí a v jeho očekávání se množí úvahy, které nás vedou k určitému bilančování cesty, již lidstvo urazilo před tváří BOHA, Pána dějin. Kráčet společnou cestou, když i závažné stíny nás tíží, traumatické zkušenosti, nebo dokonce staletá rozdělení, není jednoduchý úkol. A tak se rodí otázka: jakou cestu si zvolit, podle čeho se orientovat? Žádný mírotvorný proces nikdy nemůže začít, jestliže v lidech neuzraje postoj upřímného odpuštění. Bez něj budou rány dál krvácet a budou v příštích generacích žít nevyhasínající zášť, která je zdrojem pomsty a příčinou stále nových neštěstí. Nabídnuté a přijaté odpuštění je nezbytným předpokladem k tomu, abychom mohli směřovat k pravému a trvalému míru.*“ ...

V nové encyklice papež Benedikt XVI. uzavírá třetí díl úvahou o Marii – Hvězdě Naděje. Abychom v modlitbě s Ní objevili ukazatele cesty. Abychom HO našli, potřebujeme blízké světlo – lidi, kteří světlo rozděávají ze svého světla a tak nám nabízejí pro naši „jízdu“ orientaci. A který člověk by mohl být více Hvězdou Naděje než MARIA, která svým ANO otevřela BOHU dveře do našeho světa?

Lidmila Vokřínková

Z KNIHY KATEŘINY LACHMANOVÉ KOTVA NADĚJE

Jakou poslušnost od nás Bůh očekává? Ježíš mu odpověděl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.“ (J 14,23)

Co znamená odpuštění? Neboť se slituji nad jejich nepravostmi a na jejich hříchy již nevzpomenu. (Žd 8,12)

Co nám Pán určitě neslibil:

Neslibil nám, že po obrácení už nikdy nezhršíme.

Neslibil nám, že nikdy neonemocníme.

Neslibil nám, že se nám zdaří všechno, do čeho se pustíme.

Neslibil nám, že nikdy nebudeme mít finanční problémy.

Neslibil nám, že nikdo z našich blízkých nepropadne žádné závislosti.

Neslibil nám, že nás všichni lidé budou mít rádi.

Neslibil nám ani, že alespoň vztahy s věřícími budou vždycky bez problémů.

Neslibil nám, že nebudeme muset prožít pronásledování nebo ústrky pro svou víru v něho.

Neslibil nám, že vždycky budeme mít v naší farnosti svatého kněze...

Ale co nám tedy vlastně slíbil?

Slíbil nám, že naše hříchy nám budou odpuštěny, jakmile je vyznáme (Jan 1,9; Iz 1,18).

Slíbil nám, že uslyší a bude vyslyšet naše modlitby, pronášené s důvěrou (Mt 7,11).

Slíbil nám, že nezahyneme na věky a nikdo nás nevytrhne z jeho ruky (Jan 10,28).

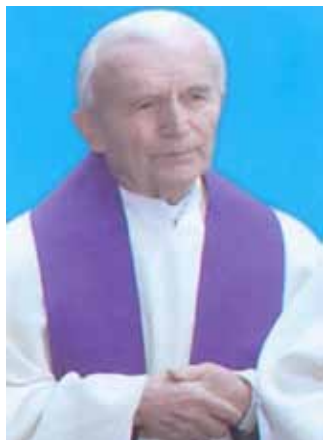
Slíbil nám, že bude s námi po všechny dny až do skonání tohoto věku (Mt 28,20).

Slíbil, že tomu, kdo bude hledat na prvním místě Boží království, bude on sám pomáhat pečovat o jeho každodenní starosti; nemusí se strachovat o zítřek (Mt 6,25–34).

Slíbil nám svůj pokoj i uprostřed soužení, která nám svět připraví (Jan 16,33).

Slíbil nám, že všechno bude napomáhat k dobrému těm, kdo ho milují (Řím 8,28).

P. JOSEF PACAL

V katalogu duchovní správy v Třešti s názvem Paměti a hodnoty Třeště a okolí dle p. Jana Kesslera a seznamu kněží, jež v naší farnosti působili, je též uveden p. kaplan Josef Pacal, rok 1954–1955

prožil v Třešti.

Narodil se 10. října 1924 v Černé /farnost Měřín/, kněžské svěcení přijal 16. dubna 1950 v Brně. První působení měl v Třešti, Mor. Budějovicích, ve Znojmě-Louce, v Dyji, v Hostěradicích, od r. 1974 v Brně – jako administrátor a 1. vikář v Brně na dómě, později jako farář a kustos katedrály.

V r. 1990 byl jmenován soudním vikářem Diecézního církevního soudu. V listopadu 1994 jmenován II. kanovníkem a v r. 2002 I. kanovníkem Královské stoliční kapituly sv. Petra a Pavla v Brně. Od r. 2005 žil ve Znojmě, kde vypomáhal ve farnosti sv. Mikuláše a u sester Nejsvětějšího Spasitele. V r. 2007 při příležitosti 230. výročí založení brněnské diecéze mu brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle udělil za obětavou službu medaili sv. Petra a Pavla.

Zemřel dne 15. ledna tohoto roku ve Znojmě, pohřben 22. ledna v Měříně.

Všichni, kdož jsme ho znali, prosíme o modlitby...

Bože, pamatuj na svého služebníka, kněze Josefa, který odešel z tohoto světa k Tobě. Byl pokřtěn v Krista a stal se mu podobným ve smrti. Dej, ať se mu podobá i ve vzkříšení...

Lidmila Vokřínková

POLOLETÍ

Toto letí, toto letí,
už tu máme pololetí.

Ten kdo dobře pracoval,
spokojeně půjde dál.

A ten kdo si lenošil,
přidat musí ze všech sil.

Čas ten přece ještě máte,
do pořádku všechno dáte.

Ať jste všichni spokojeni
z konečného vysvědčení!

Šťastnou cestu každý den,
s radostí a úsměvem!

To vám přeji všem!

O. Hrbková

MYŠLENKY...

Společenství v Taizé - Život křesťanů nikdy není stav, ale vždycky konání, putování.

Blaire Pascal - V každém člověku je propast, kterou může naplnit jen Bůh.

Bernard Hadiny - Mohutný most lásky k Bohu dosahuje břehu věčnosti vždy jen přes nejbližší pilíř, přes lásku k bližnímu.

Sv. Augustin - Dělej, co dokážeš, modli se o to, co nedokážeš, a Bůh ti dá, abys to dokázal.

Sv. Terezie z Avily - Nic tě nemá znepokojovat ani lekat. Trpělivost dosáhne všeho.

zapsala
O. Hrbková

OTČE NÁŠ

K modlitbě OTČE NÁŠ, kterou učedníky naučil Pán Ježíš a ti učili apoštoly, aby předávali dalším, kteří slyší... Jsme rádi, když kněz vyzevze děti k oltáři a zanotí - neboť kdo může zpívat, zpívá, to je, dvakrát se modlí...

Otče náš, jenž jsi na nebesích... pohlédní k výšinám radostným zrakem, duchem svým rozleť se k blankytné báni. Nebeský Otče náš, tam rozvírá svou náruč, dětem svým na zemi žehná svou dlaní. Všechny nás miluje odvěkou láskou, o všechny pečuje na každém kroku, vede nás k dobrému po cestách spásy, od zlého chrání nás, jak zornice v oku. Jednou až na konci naší životní pouti udeří poslední hodinka naše, k Tobě se vrátíme, Nebeský Otče, do svého domova, na srdce Tvoje...

Posvěť se Jméno Tvé! Velký Bože, jméno Tvé se v zlatých hvězdách třpytí a člověk pod Tvou oblohou svou nepatrnost cítí. Zda může slovy vyzpívat Tvou slávu Tvého Jména, zde nutno dlaně své sepnouti a kleknout na kolena. A v tiché vroucí modlitbě nám ze rtů prosba vane, buď posvěceno jméno Tvé, náš nekonečný Pane!

Přijď království Tvé! Člověk je poutník, jenž do dálky chutě se na cestu za štěstím dal. Sotva však vystoupí na jedno téměř, tisíc se nahroučí do cesty skal. Denně se touha nám o závod množí a přec se nám nesplní ta naše vysněná báj. Šlápne tvá noha v to bodlavé hloží, tam kde si člověk sliboval rozkošný a krásný ráj. K jinému nutno se obrátit zdroji, pohled', jak Kristus na kříži k sobě tě zve, u něho nalezněš blaženost svoji. Přijď, Ó Ježíši, k nám království Tvé!

Buď vůle Tvá, jako v nebi, tak i na zemi. Když hořký smutek v běhu žití nám v duši někdy skane, tu útěchou nám budou slova: Buď vůle Tvá, ó Pane! Vždyť moudrost Tvá a věrná láska nám v myslí tane... Tys Otec náš, my Tvoje děti jsme: Buď vůle Tvá, ó Pane! A s důvěrou zas k Tobě zvedneme své oči uplakané... Ty v bolesti nás nikdy neopustíš, Buď vůle Tvá vždy, ó náš Pane!

Chléb náš vezdejší, dejž nám dnes. Na polích větřík si pohrává v sluneční záplavě zlatými klásky, duše má z vděčnosti poznává v každém tom zrněčku, kolik je, Bože můj, Tvoji lásky. Z dlaně své Nebeský Hospodář o všechno pečuje, čeho nám třeba, posílá vláhu i slunka zář, aby nám na poli narostlo všem dost chleba. Za každý maličký drobeček, za každou skývu chleba patří Ti, Pane můj, povinný vděk, neb jsou v nich důkazy Tvých velkých divů všech.

A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům... Můj Bože, před Tebou jsme všichni hříšní a každý z nás má jinou vinu na sobě. Mnohý se rád v srdci svém pyšní, že není na něm vady, ani stínu. Je každý z nás jak to stéblo slámy, jenž ohne ho jen třeba mírné větru vání. Věčný Soudce, co by bylo s námi, kdyby nebylo Tvého slitování. Však Láska jsi! A stačí srdci Tvému, uzří-li naše zaslžené skráně, dům otevřeš zas dítku svému zbloudilému a čelo pohladí mu Tvé svatě dlaně...

A neuveď nás v pokušení. Je duše naše vzácným pokladem. To ďábel ale dobře cítí, a proto chce ji pro sebe jak zloděj uloupiti. Ó nevěř, nevěř světu hned, když svůdně na tě kývá, jak v květech světských rozkoše se hadí hnízdo skrývá. Jen hledej vždycky v modlitbě zdroj důvěry a k Bohu síly. Pak zachováš si pro věčnost šat duše sněhobílý.

Ale zbav nás od zlého. Největším neštěstím na světě pro čas i věčnost je hřích smrtelný, kterým chce peklo strhnouti člověka do hlubin svých. Na našem kroku syčí nám u nohou ten pekelný had. Jediný krůček a běda mi, do strašných plamenů osudných bych pad. Bože můj, záchrano má jediná, k Tobě, jen k Tobě vztahuji svou dlaň. Duši mou od zlého ochraňuj, před hříchem smrtelným, můj Bože dobrý, mě ochraň! A m e n.

*z paměti naší maminky Lidmily,
zapsala Lidmila Vokřínková*

KROKY PO HLADINĚ

APOKRYF

„Tak jsme se všichni odebrali k jezeru a nasedli do lodi.“ Starý apoštol Matouš přivřel oči a vyprávěl: „Patřila Šimonu Petrovi. Byla mohutná, dost velká na to, aby se do ní vešel Mistr s námi Dvanácti. Měli jsme u jezera pár míst, která jsme měli rádi, která byla trochu stranou lidských sídel,

protože tam nebyl moc pohodlný přístup. Jenže tentokrát jsme klidu moc nezažili, nějak se rozneslo, kam jsme zamířili, a seběhl se slušný zástup lidí. Bylo vidět, že ze všeho nejvíc je jich Mistrovi líto a tak k nim dolů z hory sestoupil a začal je vyučovat. Vyprávěl jim svá podobenství a uzdravoval jejich nemocné.

Každopádně pro ten den jsme měli po klidu, a když se zástup nerozešel v poledne domů, bylo jasné, že nikdo nikam nespěchá. Já jsem měl veliký hlad a byl jsem unavený a tak jsem ještě spolu s Tomášem-Dvojčetem šel k Mistrovi. Žehnal zrovna malé dítě a vracel je matce, když jsme se před ním vytasili s návrhem rozpustit lidi domů. Těšil jsem se, že se alespoň vyspíme. Ale Mistr mě naprosto překvapil: „Nemusejí odcházet, dejte jim jíst!“ Občas se mi zdálo, že si dělá legraci. „Tak jo,“ povídám, „máme tu pět chlebů a dvě ryby.“ Pro

dva výborné, ale pro ten zástup, který měl, jak jsme zjistili až potom, přes pět tisíc mužů, ženy a děti nepočítaje, to bylo jako plivnutí do moře.

A Mistr pak z oněch pěti chlebů a dvou ryb nakrmil všechny přítomné. Prostě lámal a lámal a lámal a podával nám, kteří jsme zkoprněle stáli kolem něho a my jsme nosili a roznášeli vždy kus chleba a kus ryby lidem, kteří se rozsadili, kam se jen dalo. Každý se najedl, jak potřeboval, někteří se očividně přecpávali. Pak, když už nikdo nechtěl, jsme dostali svůj díl i my a jedl i Mistr. Pak nás poslal, abychom sebrali zbylé kousky chleba a bylo jich dvanáct košů. „Víš,“ obrátil se k posluchačům, „já jsem se celé mládí učil počítat. Věděl jsem, jak je třeba vypočítat úrok, aby dlužníka neodradil, aby dlužník splatil a člověk, aby vydělal. Věděl jsem, jak se musí peníze otáčet a co se musí vyměnit za co, aby člověku zůstal zisk. Ale to, co jsem viděl toho dne, se vymykalo jakémukoliv rozumnému pořádku. Bylo to znamení. Znamení, že mezi námi je Boží Syn. Ale zároveň se všechno událo v chvatu – alespoň mě se to tak zdálo – nezapomeň, že každý z nás Dvanácti musel oběhnout víc než deset kop jedlíků a někteří chtěli dostat i vícekrát – byli jsme zkrátka uhnání jako oslíci, takže na víc, než na údiv nezbyl čas. A zástup možná ani nedomyšlel čin, který se mezi nimi udál, přijímali sousta samozřejmě, jako samozřejmě meleme ústy a jazykem svá sousta každý den a ani se nepozastavujeme nad všemi i nejmenšími pohyby, která vykonávají. Nebo snad diktuješ srdci každý jeho úder? Žasneš nad každým nadechnutím se? Lidé zkrátka brali od nás anebo od sousedů kousky chleba a ryba a jedli a nad původem chleba s rybou v pustině se zpočátku vůbec nepozastavovali. Možná to tak i Mistr chtěl. Byl to zkrátka takový velkorysý, rozmáchlý Boží čin. Teprve poněnáhu se mezi lidmi začala šířit vlna nadšení a někteří vykřikovali, že přišel veliký Prorok, který má přijít na svět. Sotva však naše Dvanáctka dožvýkala svá sousta a snesla do lodi zbytky večere, nás Mistr spěšně a rozhodně vyzval, ať nastoupíme na loď, že on propustí zástup a pomodlí se. Myslím, že mu ta vlna

nadšení, která se začala zvedat mezi lidem, nebyla příjemná. Začaly se ozývat výkřiky provolání Ježíše králem, ale pojednou ho nikdo nemohl najít. V nastalém šeru jsme nasedali do lodi a lidé chvíli provolávali slávu Prorokovi a pak začali rozsvěcet lampy a troušili se za zpěvu písní k městu.

My jsme se mezitím opírali do vesel. Petr nechtěl napnout plachtu, protože tvrdil, že je nebe nestálé a může přijít rychlá bouře. Takže jsme zabírali a veslovali zpět do Kafarnaum, kde jsme s Mistrem bydleli. Foukal vítr a zvedal vlny proti nám. Byla to veliká dřina. Já jsem sice už párkrát vesloval, protože od těch dob, co jsem chodil s Mistrem, jsme se lodí přepravovali často, ale stejně mi pořád připadala tahle práce jako něco, co je mým rukám cizí a nikdy jsem v pohybu veslem neměl ten správný cvik jako Petr, Jakub, Jan, Ondřej a další jezerní rybáři. Tak pomalu plynula noc a moje únava tenkrát zaplavila celé moje tělo, mysl i duši. Jak byly daleko Mistrovy ruce a kusy chleba a ryb, jak bylo daleko slunce, jak bylo daleko lůžko v Kafarnaum. Dnes to říkám nerad, ale je třeba na to nezapomenout, že tenkrát, v době, kdy Hospodin procházel kolem nás a živil nás divuplněji než naše praotce manou na poušti, jsem měl všeho po krk. Studená jezerní voda nás zmáchala a v ledovém větru nám tuhly svaly. Loď se zvedala a klesala jako divoký kůň, žaludek se mi zvedal a chtělo se mi zvracet. Myslím, že někdo z nás „suchozemců“ mezi Dvanácti skutečně zvracel a někteří se mu smáli. Petr nás samozřejmě povzbuzoval, co chvíli zvedl veslo, vztyčil se na své lavičce, nebo se dopotácel k přidi, a hleděl vpřed nebo nahoru, když se mezi divokými mračny ukázaly hvězdy a pak s křikem ukazoval směr, kudy jsme měli plout. Nechal jsem to na něm a jen naprosto mechanicky jsem pohyboval s veslem. Pak se to stalo. Někdo, nevím, možná Ondřej, nebo Jidáš vlevo za mnou strašlivě vykřikl. Loď se zhoupla nahoru a dolů a já si uvědomil, že se trochu utišil vítr. V tom už další na levoboku křičeli a ukazovali do tmy. I já jsem tam viděl světlou skvrnu, která se jakoby blížila. „To je duch,“ křičel někdo, a nám, co jsme byli ztuhlí chladem a vyčerpáním, se ještě rozklepala kolena. Křičelo stále více lidí a my, co jsme nekřičeli, jsme byli celí ulekání. Do toho hlučel vítr. Ač polevil, stále nadělal ještě dost rámusu a ještě víc hlomozily cípy vykasané mokré plachty nad námi. Musím říct, že to byly hrozné chvíle, ačkoliv dnes mi to připadá i trochu legrační. Tenkrát se naprosto

všechno zdálo příšerné. Pak jsme najednou ze směru, odkud se k nám přízrak blížil, uslyšeli volání známého hlasu: „Vzchopte se, to jsem já, nebojte se!“ Jan křičel: „To je Pán, to je Mistr!“ Nálada se rázem změnila, každý z nás zapomněl na zimu a únavu. Šok a náhlá změna nás všechny probrala. Alespoň se mi to zdálo. Já jsem Janovi uvěřil okamžitě. Petr, který ač strachy neječel jako někteří z nás, vypadal před chvílí taky pořádně vyděšeně, teď křičel do tmy: „Pane, Pane, jestli jsi to ty, poruč, ať přijdu k Tobě po vodách!“ Vlny pořád ještě pěkně zmítaly lodí, když se Petr potácel lodí z přídě do středu levoboku. Rozcuchané vlasy mu vlály v divokém větru a on třeštil oči na postavu, která se mlčky blížila. Právě, když by se Petr dopotácel k bočnici, ozvalo se: „Pojď!“ Zřetelně jsme slyšeli krásný hluboký hlas našeho Mistra.

„To je on!“ Někteří volali a smáli se, plácali se po mokřých zádech, jako by všechno nepříjemné bylo daleko za námi. I já jsem Mistra poznal a byl jsem hrozně rád, že ho slyším.“

Stařec tiše zazpíval: „*Hospodinův hlas nad vodami, Hospodinův hlas nad spoustami vod, Hospodinův hlas jak je mocný, Hospodinův hlas jak je velkolepý* ...“

Pak pokračoval: „Petr ale nerozjímal. Jak slyšel ze tmy Mistrův hlas, vyskočil přes bočnici, jako se skáče u břehu do mělčiny, a udělal několik navyklých dlouhých kroků směrem za hlasem. Najednou bylo plácání jeho kroků přerušeno silným šplouchnutím a bylo slyšet výkřik: „Pane, zachraň mě!“ A v neustávajícím šplouchání bylo slyšet dobrý Mistrův hlas: „Ty malovrný, proč jsi pochyboval?“ Najednou se Petr, zmítající se ve vodě, ukázal hned u kraje lodi, snažil se plavat a držel se pravicí za ruku Mistra, který se skláněl k němu i k lodi. Mistr nastoupil a pomohl zevnitř se dostat do lodi i Petrovi. Ten usedl na nejbližší lavičku, kašlal a crčela z něj voda. Mistr si sedl vedle něj a náhle bylo všechno takové jako vždycky. Moře se přestalo zmítat, vítr odletěl, Mistr seděl na lodi mezi námi a na nebi se ukázaly červánky svítání. Mistr měl klidnou tvář a prohlížel si nás jednoho po druhém. Přesně tak, jako se díval vždycky. V tom pohledu nebyla zvědavost, výčitky... nic takového. Jen porozumění, tak bych to vyjádřil. Pochopení pro nás, kteří jsme, ač svědky velikých znamení, nepřijali srdcem ani hlavou, že svět se změnil.“

Jan

MINISTRANTSKÁ SOUTĚŽ

S koncem školního pololetí skončila další ministrantská soutěž v docházce. Letos se jí zúčastnilo 25 ministrantů, z toho dva nováčci, kteří si vedli velmi dobře a umístili se na předních místech.

Boj o první místo byl ovlivněn hned v září nemocí Michaela, který nabral nedostiznou ztrátu dvaceti bodů na Františka, který obhájil první místo. Tento rozdíl byl po celou dobu konstantní a jenom mírně se zvětšoval. Zápolení o druhé místo bylo více dramatické. Ondra, který letos začal ministrovat, statečně bojoval o druhé místo a nějaký čas byl i druhý a to i přesto, že začal ministrovat až ve třetím týdnu soutěže. Přesto nevydržel tempo Míši a s malou ztrátou skončil na pěkném třetím místě. Na čtvrtém místě se umístil Filip, který byl čtvrtý skoro celou soutěž a pravidelným chozením v úterý získal pěkný počet bodů. A na pátém místě byl dlouho Adam, jenomže před Vánoce byl na chirurgickém zákroku a byl předstižen Danielem a Jakubem, který se nakonec umístil na pátém místě. Ještě bych zmí-

nil Vojtu Hynka, který se jako nováček umístil na pěkném devátém místě s průměrným ziskem 10 bodů na měsíc.

V páté ministrantské soutěži bylo možno získat 207 bodů. Což je méně, oproti mému očekávání 240 bodů. Je to zapříčiněno zdravím pana faráře. Celkový zisk všech ministrantů byl 1291 bodů. Za dobu, co vedu ministranty, získali 5481 bodů.

Nejvzornějším ministrantem se stal Michael Bambula. Chtěl bych především vyzdvihnout, že se nenechá strhnout ostatními ministranty k mluvení při mši svaté a pravidelně chodí na ministrantské schůzky, kde je též vzorný.

V celoživotní vzdělávací „soutěži“ ministrantů první stupeň úspěšně ukončil Vít a Janák. Druhý stupeň, tedy Průvodce ministranta, dokončili Václav Havlík a Daniel Havlíček. A třetího stupně dosáhl Adam Kaňkovský. Stále největší překážkou u úspěšném ukončení stupně zůstávají modlitby. A to ve druhém stupni Pod ochranou tvou a Anděle Boží, ve třetím stupni

modlitba Anděl Páně... Proto prosím vás, rodiče, abyste své ministranty tyto modlitby naučili.

V tomto pololetí byly tři schůzky pracovní. Na první jsme uklízeli listí kolem kostela, v areálu fary a štěrky před farou. Na dalších dvou jsme uklízeli sniž na faře, kolem kostela a schody před kostelem. Chtěl bych poděkovat všem ministrantům, kteří se aktivně zapojili do uklízení.

Josef Kolba

Pořadí ministrantů – konečné pořadí V. ministrantské soutěže

		celkem bodů
1	František Kolba	172
2	Michael Bambula	136
3	Ondřej Zažimal	129
4	Filip Vejmělek	94
5	Jakub Trendl	73
6	Daniel Havlíček	68
7	Adam Kaňkovský	65
8	Vojtěch Havlíček	60
9	Vojtěch Hynk	48
9	Václav Havlík	48
11	Karel Kokejil	46
12	Vojtěch Novák	45
13	<i>Vlastimil Rod</i>	<i>44</i>
14	<i>Martin Salamánek</i>	<i>43</i>
15	<i>David Komín</i>	<i>38</i>
16	<i>Petr Mezera</i>	<i>34</i>
17	<i>Vít Janák</i>	<i>30</i>
18	<i>Jakub Mezera</i>	<i>28</i>
19	<i>Michal Hink</i>	<i>26</i>
19	<i>Adam Mátl</i>	<i>26</i>
21	<i>Bohumil Zástěra</i>	<i>17</i>
22	<i>Jakub Zástěra</i>	<i>15</i>
23	<i>Luboš Hartl</i>	<i>11</i>
24	Martin Požár	6
25	Marek Novák	5
	Josef Kolba	121
	Martin Burda	75
	Pavel Burda	24

Maximální počet bodů 207

FARÁŘSKÁ KLASIKA

Je to už druhá neděle, kdy ke mně z kazatelny promlouvá cizí kněz. Mši končí krátkým dopisem od otce Tomáše. Vycházím z růženského minikostelíčka a hlavou se mi honí různé myšlenky. „*Co to mělo znamenat? To padre umírá???*“ A nebyla jsem, myslím, sama, kdo takto zauvažoval.

„*Chce to klid a nadhled nad věcí,*“ říkala jsem si v duchu – opět jedna nevzdávající se povánoční chřípka – tzv. „FARÁŘSKÁ KLASIKA“.

Nastaly dny všední, tudíž i pracovní, a já jakožto mateřsko-dovolenkářka si chodím ke kamarádce vyšmirglovat nějakou tu kačku na přilepšenou. Nutno podotknouti, že s paní šéfkou trávím cca 15 hodin týdně v jedné podkrovní komůrce, což je poměrně dost času. Samozřejmě často si z těch našich seslíček rýpneme do spolupližníků, ať už jsou z jakékoliv branže, ale mnohdy vedeme i velmi plodné dialogy... Ona, jako ateistka, mě velice často přivádí do úzkých (a to do hodně úzkých :-)), že z toho nedokážu jen tak vybruslit a veškeré moje zbytky z katechismu k odpovědím nestačí...

Když nás v předvánočním čase navštívil padre, řekl mi: „*V případě nouze volej, přítel na telefonu je k dispozici!*“... Člověk by neřekl, k čemu je takový rozhovor s ateistkou dobrý... Já zlehounka otesávám ji a ona mě...

V pondělí jí jen tak mezi řeči vykládám, že otec Tomáš psal farníkům krátký dopis s prosbou o modlitbu za jeho uzdravení... Koukla na mě a okamžitě na mě vychrlila: „*No a nemohli byste mu někdo zavolat? Mně ten jeho dopis připadá jako S.O.S. , pomoc lidí, já jsem tady, nezapomeňte na mě!*“ Moje reakce byla fakt hrozná... (ted' si to uvědomuju). „*Ale proč mám jako volat zrovna já? To se přece nehodí, abych já, ženská, volala farářovi a ptala se, co mu je!*“

Odvětila jsem finálně, že mu rozhodně nezavolám... Šéfová se dotazovala, zda máme něco napsáno v Bibli o tom, jak se chovat, když

je někdo marod. „*Jasně, že máme!*“ „*Byl jsem nemocný a navštívil jste mě.*“ (verš ani kapitolu nevím = další nedostatek :-). ŠÉFOVÁ MĚLA JASNO – JÁ ALE NE... „*Proč zrovna já... Vždyť mu už třeba někdo volal a potěšil ho...*“ Jsme s ním sice kámoši jak hrom, máme spolu tykačku, chodí s náma do hospůdky, na ples, uvádí nám koncerty, chystá pro nás besidky – „*Ale já mu fakt volat nebudu...*“

Je úterý ráno – půl osmá... zazvoní telefon... šéfová... „*Určitě zas kvůli tomu farářovi*“ – honí se mi hlavou. A taky jo... Naléhavě (až téměř dotěrně) mě prosila, ať mu zavolám, že kvůli tomu nemohla ani spát a moc jí to leží na srdci. „*Dobrá tedy – zavolám*“ – zněla moje odpověď... „*Ta se naotravuje!*“ napadlo mě v zápětí a právě za tuto větu jsem se jí ještě týž den omlouvala...

Čapla jsem telefon, volala jsem, mlela jsem sice pátý přes devátý, ale věděla jsem, že jsem udělala dobře... Padre měl velkou radost... Celou situaci jsem mu barvitě popsala a on mi na to řekl, že mi přece taky volával, když jsem byla marod, na což jsem já už dávno zapoměla...

PROSTINKÁ ZKUŠENOST – která mě, zaplat' PÁN BŮH, donutila k zamyšlení sama nad sebou...

Mnohdy mi připadá, že si pěkně nerušeně šlapu jen tu svoji brázdíčku v domnění své vlastní tzv. DOKONALOSTI. Vybavuje se mi IVAN Z MRAŽÍKA... „*KDYŽ SE DÍVÁM NA SEBE, TAK SE MUSÍM POCHVÁLIT! NEVYPADÁM JÁ VĚRU ZLE, ZKRÁTKA CHLAPEC, JAK MÁ BÝT!*“ Tak to sedí... Jsem zbožný katolík, chodím každonedělně na mši svatou, při-

jdu i o slavnostech, občas se i modlím, s četbou Bible je to o poznání horší, ale FUNGUJU... PL-NÍM... STAČÍ...

Nemoc otce Tomáše bude pro něj, ale i pro nás všechny velkou zkouškou...

Na Tři krále jsem si vyrazila sama (bez toho našeho neposedného nezbedníčka) na večerní mši. Opravdu jsem se moc těšila, že si to tentokrát užiju v klidu... Opak byl pravdou... Seděla jsem na lavičce, pod nohama kamennou dlažbu, na nohách fantastický kozačky za patnáct stovek, ve kterých je ovšem za hodinu festovní zima, a kázání trvalo neuvěřitelných pětatřicet minut... O obsahu ani nemluví – pamatuju si jen na KOSTLIVCE Z DRUHÝ KRABICE... (však většina z vás ví, co mám na mysli). PRALA JSEM SE... MOC JSEM SE PRALA S MYŠLENKOU, ZDA NEMÁM ODEJÍT. „*TOHLE PŘECI NECHCI POSLOUCHAT!*“ křičelo to ve mně v plné síle. Navíc mi byla ukrutná zima... Abych to ustála, neustále jsem si opakovala: „*Nejsi tady kvůli farářovi!*“ Vydržela jsem, ale byl to těžkej boj...

To, co nám mnohdy zaznívá z našich kazatelen, je opravdu SILNÝ KAFE (ostatně jsme toho byli za poslední dobu svědky!) a myslím, že to k evangelizaci rozhodně nepřispívá... Upřímně řečeno, mě by to spíše odradilo...

Závěrem tohoto mého obsáhlého příspěvku nechť je přání brzkého uzdravení a návratu našeho otce Tomáše, držíme všechny farní i nefarní palce, co máme, a z nás ostatních kež se nestanou samolibí IVANOVÉ S KLAPKAMA NA OČÍCH...

- JaD -

PRAČKA

V naší koupelně přetéká hromada špinavého prádla už od pátku. Dívám se na ni a připomíná mi Mont Everest. Koš už skoro není vidět. Jak to, že to prádlo pořád nemizí? Nesnáším ho. Je to boj s větrnými mlýny. Kalhoty od bahna, trika od temper, svetl od omáčky, Verunčiny ruka-

vice – raději ani nepíšu od čeho, stačí, že to cítím. Stojím zamračená v koupelně plné špinavého prádla a mám pocit, že tak nějak to vypadá i v moji duši.

Prohrabávám se prádlem a třídím ho na hromady podle barev. Z Vojtových kalhot musím

vyndat všechny hřebíky, ještě že tam není křeček. Honzíkovi z kapsy vypadly peníze, minule to ještě byly denáry, teď už to jsou koruny. Co tam najdu příště? To bude nejspíš velké překvapení.

Z kapsy Verunčiny zástěrky odtrhávám přilepené bombóny a žvejkačku. Zapřu se. Nebudu křičet. Zase se věnuji našemu prádlu. Hrabu se i svoji duši, je to dvojitá dřina. Je to pořád dokola, stále stejná špína. Pobíhám domem a sbírám použité ponožky, tepláky, kapesníky. Jak je to možné, že si připadám jako otrok, už asi po stý připravuji v hlavě plán na totální změnu ve svém životě a zase si to zapíšu do deníčku.

„Nechci už sbírat ponožky a všechny ten ostatní bordel po domě! JASNÝ?!“

Ulevilo se mi a šla jsem do koupelny. A zatímco přemýšlím, jak sebe přeměnit na otrokáře a celý zbytek rodiny na otroky, sundávám Verunčiny kalhotky z jejího medvěda a hodím je do pračky. Chvilku se koukám i na něj a pak ho tam hodím taky. Zavřu buben a pustím program. Podívám se soucitně na pračku s otáčející se hlavou medvěda.

Je to moje velká přítelkyně. Co bych dělala, kdybych ji tady neměla? Co bych si bez ní počala? Jak je to s ní jednoduché. Někdy si s ní povídám. *„Ahoj pračko! Tak už zase budeš prát. Jakou si přeješ teplotu? Aha, 60. No dobře, jak chceš.“*

Když už mi tady něco pomáhá, proč si s tím trochu nepopovídat, že? Sedím na vaně a koukám na ni. Je to jenom chabý obrázek, ale něco mi to silně připomíná. Moji duši také můžu nechat občas vyprat. Dá to práci a je to nepříjemné, hrabat se prádlem, vyházet všechno z kapes, stojí to za tu námahu? Je pravda, že dost často kopnu svoje „špinavé prádlo“ tak zvaně pod postel. Tak to mám s duší já.

Stejně tak v naší šatně (dá-li se tomu ještě říci šatna) na mě čeká hromada prádla, které není vyžehlené, v koši, který také už není vidět. Moje žehlička totiž vždycky vyhodí pojistky, takže pokaždé stihnu vyžehlit jenom čtyři kousky oblečení a pak „prásk!“ a je tma.

Den za dnem jsem nežehlila a hromada rostla a rostla. Asi byla už opravdu hodně velká, protože jednou to Jura psychicky nevydržel a šel žehlit. Když mu žehlička udělala to co mě, řekl: *„Toho bohda nebude, abych koupil novou.“* A od-

nesl si ji se šroubovákem v ruce neznámo kam a od té doby jsem ji neviděla.

Skládám nevyžehlené prádlo a rukama ho uhlazuji místo žehličky. Nakonec to nevypadá zas tak hrozně.

Medvěd už je vypraný a tak je potřeba jít včeset. Až na to, že mu zmizela výplň z břicha, vypadá dobře, protože je čistý. Pověsila jsem ho za količky na šňůru a jeho výraz se mi zdál poněkud vyčítavý. Vzpomněla jsem si, jak jsme hráli v mateřském centru pohádku o pejskovi a kočičce, jak myli podlahu a potom se sami věšeli jako to prádlo. Představuji si sama svoji duši, jak by to bylo hezké, kdyby tady taky visela čistá a vypraná, a hrálo by mě sluníčko, nebo kotel v naší sušárně. Potom by přišla milá ruka, která by mě na závěr pohladila a uložila do poličky, vstříc novému životu.

Dnes mi ale Jura vítězoslavně přinesl opravenou žehličku. Tvářil se přítom jako Albert Einstein a s očekáváním pochvaly mi ji předal. *„Nemůže mě to zabít?“ „No, myslím, že ne, ale musíš to vyzkoušet,“* dodal ještě a odešel.

Zůstala jsem v němém úžasu zkoprnělá stát. Tak bych nejspíš mohla být znázorňovaná jako svatá, až mě to praští a bude po mně. V očích tento výraz, v jedné ruce žehličku a v druhé drink, protože ve střizlivém stavu nebudu mít dost odvahy a asi nevyžehlím vůbec nic. Aby ikona získala punc dokonalosti, mohl by být Jura někde za mnou namalován jako upír, který dlouhým brčkem cucá moji krev z té skleničky, která byla připravená na něco ostřejšího.

Odložila jsem žehličku na žehlicí prkno, neboť patří k sobě, a sestoupila do kuchyně ke své drahé polovičce. Nalila jsem jemu i mně červené víno, a když překvapeně zíral, pořádně jsem si lokla.

Nejdřív jsem mu chtěla vynadat, ale pak se mi vlilo teplo do hlavy, zrudly mi tváře a já jsem se začala usmívat. Moje ušmudlaná chudinka duše se totiž trochu povytáhla z hromady špíny a zašeptala: *„Vykašli se na to a hod' mě raději co nejdřív do té pračky, prosím!!!“*

Markéta Kartáková

NÁŠ KŘEMEŠNÍK

Dnes nepůjdeme na pouť, ale uděláme si zeměpisnou vycházku Vysočinou.

Nedaleko Pelhřimova vystupuje tato hora do výšky 768 m a je vytvořena z pevné a vzácné horniny kordieritu. Na Křemešniku se do-lovalo stříbro od pradávna a zbytky štol a hald tu nalezneme i dnes.

Základem poutní tradice Křemešniku je „zázračná studánka“ na úpatí hory, nad níž je postavena barokní kaple z roku 1689 s reliéfem Křest Páně v Jordáně od Františka Bílka. Prvním uzdraveným byl raněný voják v třicetileté válce. Touto vodou se jeho rány vyhojily. Voda je téměř bez minerálů a má slabý obsah stříbra a je mírně radioaktivní. Je to periodický pramen. Voda se objevuje okolo Vánoc a mizí koncem července. Za kaplí je poustevna poustevníka Jiřího Mrňávky, který zemřel 1676.

Od studánky na vrchol hory svahem vystoupíme křížovou cestou, jejíž zastavení tvoří kapličky. Poslední zastavení je Boží hrob.

Další pěknou a zajímavou stavbou je tu „Větrný zámek“, který si postavil sochař Josef Šejnost.

Dominantou hory je barokní kostel Nejsvětější Trojice, na tento svátek je na Křemešniku pouť. Kostel má bohatou výzdobu. Zvláštností je třístranný oltář, vytvořený třemi oltáři postavenými do trojúhelníku. Pro úkryt poutníků byly r. 1626 postaveny ambity. Na jedné straně je kaple mrtvých, památník obětí světových válek, a na druhém konci je korunovační kaple Panny Marie.

Za kostelem jsou přízemní domky, bývalá hájovna, fara a škola. Na faře působil pelhřimovský děkan, spisovatel František Bernard Vaněk, který svým půvabným románem Na krásné samotě připomíná místního řídicího učitele Františka Rubeše alias Zahálku. Román nám přibližuje život na Křemešniku v době, kdy děti chodily do tamní školy z okolních obcí. Je to krásné čtení o minulých časech, o pokoře, poslušnosti, o účtě k Bohu i bližnímu.

Před farou stojí sluneční hodiny z 18. století. Na skalce za školou je litinový kříž.

Tento krásný kout je navštěvován po celý rok turisty, sportovci, v zimě lyžaři, je zde první osvětlená sjezdovka u nás. V roce 1993 zde vyrostla křemešnická rozhledna vysoká 52 metrů.

Poutní areál Křemešniku patří k nejkrásnějším u nás. V jeho nejskvělejších dobách se sem sjížděla celá Vysočina.

*pro Věžník
manželé Hrbkovi*

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

KŘEST

Růžená: Tomáš Dunička
Patrik Neuwirt
Ondřej Fous

LA SALETTA

Co spojuje francouzská města Lurdy a La Salettu, portugalskou Fatimu, japonské město Akita, Řím či český Filipov? Jsou to dnes poutní místa, kde se zjevila Panna Maria. Těch míst je mnohem více, ne všechna uctívaná místa jsou církví uznaná. Má to různé důvody. V tomto a příštích dílech časopisu Věžník se budu zabývat jenom těmi uznanými.

Je mírně po poledni 19. září 1846 a dva pasáči Maximin Giraud a Mélanie Calvatová se probrali po krátkém odpočinku po svačině. A zhrozili se, protože neviděli své stádo, které měli na starosti. Poněvadž byli v údolí u napajedla, tak vyběhli na kopec. Tam se uklidnili, neboť uviděli ležet stádo na louce. Vraceli se k místu, kde před chvílí spali a Mélanie uviděla ohnivou kouli a volala na Maximina, ať se jde podívat. Koule se otevřela a viděli krásnou paní, která sedí a pláče. Mysleli, že je to nějaká matka z údolí, která pláče nad svými dětmi. Pak vstala a řekla jim francouzsky, ať jdou blíž. Oni jí moc nerozuměli, mluvili místním nářečím. Proto i ona začala mluvit místním jazykem.

Dětem mimo jiné řekla: „*Jestliže můj lid neuposlechne, budu muset uvolnit rámě svého Syna. Je tak silné a těžké, že ho už déle nemůžu udržet. Už tak dlouho za vás trpím. Nemá-li vás můj Syn opustit, musím ho neustále prosit. Ale vy na to nedbáte. I kdybyste se sebevíc modlili, nikdy nebudete schopni vynahradit mi to, co jsem pro vás vytrpěla. Dala jsem vám šest dnů k práci, sedmý den jsem si vyhradila pro sebe, ale lidé mi jej nechťejí dopřát. Proto je paže mého Syna tak těžká. Rovněž ti, co jezdí s vozy, nedovedou klít, aniž by do toho nemísili jméno mého Syna. Tyto dvě věci tolik zatěžují Jeho rámě.*

Zkázá-li se sklizeň, pak vaší vinou. Ukázala jsem vám to loni na bramborách, ale vy jste si z toho nic nedělali. Ba naopak. Když jste nacházeli zkažené brambory, kleli jste a brali jste nadarmo jméno mého Syna. Budou se kazit dál a letos o Vánocích už jich nebude.“

Když ukončila svou řeč, tak začala odcházet nejprve po stezce na kopec, následně se vznesla do výše a v tom Maxima napadlo, že je

to nějaká velká svěťice a chtěl jít s ní, ale už byla pryč.

Co se událo onoho odpoledne, se neslo okolím raketovou rychlostí. Přicházely davy lidí, jak věřících tak nevěřících, a dokola se vypřádaly děti, co se událo. Místní biskup vydal list, v němž zakázal kněžím o tom hovořit, dokud událost nebude důkladně prozkoumána. Sestavil komisi, jak ze zastánců, tak z odpůrců, a sám jí předsedal. Za pět let v pastýřském listu uznal pravost zjevení. Následně nechal na místě zjevení vybudovat svatyni. Z kněží, kteří se začali starat o poutníky, se stala řeholní komunita.

Kdo to byli Maximin Giraud a Mélanie Calvatová? Oba pocházeli z velmi chudých rodin. Museli i přes velmi mladý věk 11 a 14 let pracovat. Nechodili do školy ani na náboženství. To byl asi hlavní důvod, proč nepoznali, s kým to hovořili. Až doma babička Mélanie jako první si uvědomila, koho viděli. Nazítří šly děti k panu faráři a vše mu vyprávěly. Byla neděle a kněz při kázání vše dojatě převyprávěl. Také velmi pomohlo k uznání pravosti zjevení, že místní tři občané ještě tu neděli, tedy druhý den po zjevení, sepsali vše doslova, jak jim Mélanie nadiktovala, a pod dokument se podepsali.

Více informací a vše, co řekla Panna Maria v La Salettě, se dozvíte z mého hlavního zdroje tohoto článku na adrese www.saletini.cz

Josef Kolba

INTENCE NA MĚSÍC BŘEZEN

1	úterý	Úterý 8. týdne v mezidobí	
2	středa	Středa 8. týdne v mezidobí	Za Miladu Hinkovou z Hodic a za živou a zemřelou rodinu Hinkovu a Kučerovu (z měsíce února) ..... Za rodinu Stejskalovu a Rozboudovu
3	čtvrtek	Čtvrtek 8. týdne v mezidobí	
4	pátek	Pátek 8. týdne v mezidobí	Bohoslužba slova se sv. přijímáním
5	sobota	Sobota 8. týdne v mezidobí	
6	neděle	9. neděle v mezidobí	Za živou a zemřelou rodinu Kotlikovu a duše v očistci ..... Za Marii a Pavla Kaňkovských, manžele Duškovy, rodinu Kaňkovských a Machovu ..... Za Františka Noska, bratra Ladislava, rodiče a neteř Jarmilu (z měsíce února) ..... Za Ludmilu Štrejbarovou, rodiče, sourozence a přízeň (z měsíce ledna)
7	pondělí	Památka sv. Perpetuy a Felicity, mučednic	
8	úterý	Úterý 9. týdne v mezidobí	
9	středa	Popeleční středa	Za zemřelou Anežku Šalandovou, bratra Františka, dvoje rodiče a duše v očistci ..... Za zemřelé rodiny Chlupovy a Wagnerovy
10	čtvrtek	Čtvrtek po Popeleční středě	
11	pátek	Pátek po Popeleční středě	Bohoslužba slova se sv. přijímáním
12	sobota	Sobota po Popeleční středě	
13	neděle	1. neděle postní	Za rodiče Jana a Františku Lysých z Bukové, dvě dcery a syna, dva vnuky, čtyři zetě a snachu ..... Za rodiče Balíkovy a Mušílovy ..... Za Jaroslava Lysého, dvoje rodiče a duše v očistci ..... Za rodiče Smejkalovy, dvě sestry a jejich muže a za dva bratry
14	pondělí	Pondělí po 1. neděli postní	
15	úterý	Úterý po 1. neděli postní	
16	středa	Středa po 1. neděli postní	
17	čtvrtek	Čtvrtek po 1. neděli postní	Za rodiče Vokřínkovy, švagra Františka, duše v očistci a celou živou rodinu ..... Za rodiče Hynkovy a Marešovy a celou živou i zemřelou rodinu
18	pátek	Pátek po 1. neděli postní	Bohoslužba slova se sv. přijímáním
19	sobota	Slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie	

20	neděle	2. neděle postní	Za Josefa Kubů, bratra Františka, sestru Marii, rodiče a celý rod Kubů Za Josefa a Josefku Hekrdlovy, Karla Radkovského, sestru Anežku a živou rodinu Za Kristinu a Josefa Matouškovy, syna Josefa, vnučku Jarmilu a švagra Leopolda Za rodiče Uhlířovy a Doležalovy a živou rodinu Dvořákovu a Doležalovu
21	pondělí	Pondělí po 2. neděli postní	
22	úterý	Úterý po 2. neděli postní	
23	středa	Středa po 2. neděli postní	
24	čtvrtek	Čtvrtek po 2. neděli postní	Za Josefa a Marii Novákovy, rodinu Novákovu a Šmídovu Za živou a zemělou rodinu Perničkovu a duše v očistci
25	pátek	Slavnost Zvěstování Páně	Bohoslužba slova se sv. přijímáním
26	sobota	Sobota po 2. neděli postní	
27	neděle	3. neděle postní	Za Františka Šmída, rodiče, sestry a živou rodinu Za Marii a Františka Pokornovy, jejich živou i zemělou rodinu (z měsíce ledna) Za živou a zemělou rodinu Lukšovu a Nevalovu a bratra Josefa Za Ludmilu a Františka Eliašovy, rodinu Votkovu a celou živou rodinu (z měsíce ledna)
28	pondělí	Pondělí po 3. neděli postní	
29	úterý	Úterý po 3. neděli postní	
30	středa	Středa po 3. neděli postní	Za Dp. Josefa Roháčka, rodiče, sourozence a za duše v očistci Za rodinu Zichovu, Nechvátalovu a Mífkovu
31	čtvrtek	Čtvrtek po 3. neděli postní	

INTENCE NA MĚSÍC DUBEN

1	pátek	Pátek po 3. neděli postní	Bohoslužba slova se sv. přijímáním
3	neděle	4. neděle postní	Za Josefa a Ludmilu Fátřdlovy a živou i zemělou rodinu Za živou i zemělou rodinu Johnovu, přízeň a duše v očistci Za Marii a Jindřicha Kovářovy s rodinou, rodinu Rázkovu a duše v očistci Za kostelníky Jaroslava a Marii Šalandovy
4	pondělí	Pondělí po 4. neděli postní	
5	úterý	Úterý po 4. neděli postní	
6	středa	Středa po 4. neděli postní	Za Jána Raniaka, syna Jana a za rodiče Náhunkovy
7	čtvrtek	Čtvrtek po 4. neděli postní	
8	pátek	Pátek po 4. neděli postní	Bohoslužba slova se sv. přijímáním
9	sobota	Sobota po 4. neděli postní	

10	neděle	5. neděle postní	Za Františka a Antonii Bednářovy, celou přízeň a duše v očistci
			Za Václava a Marii Tománkovy, dvoje rodiče a celou živou i zemřelou rodinu
			Za Marii a Jaroslava Šalandovy, živou a zemřelou rodinu Šalandovu a duše v očistci
			Za Jaroslava Klímka, manželku, tři syny a celou přízeň
11	pondělí	Pondělí po 5. neděli postní	
12	úterý	Úterý po 5. neděli postní	
13	středa	Středa po 5. neděli postní	Za Bohumilu a Františka Šalandovy, dceru a živou rodinu
			Za rodiče Poukarovy, Miroslava Musila, živou rodinu Poukarovu, Musilovu a duše v očistci
14	čtvrtek	Čtvrtek po 5. neděli postní	
15	pátek	Pátek po 5. neděli postní	Na vlastní úmysl (z měsíce ledna)
16	sobota	Sobota po 5. neděli postní	
17	neděle	Květná (pašijová) neděle	Za rodinu Procházkovu a Chutnou z Mrákotína
			Za Františka Mířku, rodiče, snachu a přízeň
			Za živou i zemřelou rodinu Beranovu, přízeň a duše v očistci (z měsíce ledna)
			Za rodiče Marii a Jozefa Habuštovy, bratra Jozefa a Františka, sestru Annu Kirňakovou a za zemřelou rodinu Habuštovu
18	pondělí	Pondělí Svatého týdne	
19	úterý	Úterý Svatého týdne	
20	středa	Středa Svatého týdne	
21	čtvrtek	Zelený čtvrtek	Za farníky
			Za rodiny, ze kterých pocházejí kněží (z měsíce února)
22	pátek	Velký pátek	
23	sobota	Bílá sobota	Za farníky
24	neděle	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně	Za Ludmilu Štrejbarovou, sestru, dva bratry, rodiče, rodinu Štrejbarovu a tetu Vlastu
			Poděkování za 50 let manželství
			Za Marii a Františka Lupačovy a celou přízeň
			Za rodiče Divišovy, jejich sourozence, zetě, snachu, vnuka a duše v očistci
25	pondělí	Pondělí v oktávu velikonočním	Za P. Aloise Bumbálka, rodiče a sourozence
			Za Cecílii Vrátilovou, živou a zemřelou rodinu Vrátilovu a Dvořákovu a duše v očistci
26	úterý	Úterý v oktávu velikonočním	
27	středa	Středa v oktávu velikonočním	Bohoslužba slova se sv. přijímáním
28	čtvrtek	Čtvrtek v oktávu velikonočním	
29	pátek	Pátek v oktávu velikonočním	Bohoslužba slova se sv. přijímáním
30	sobota	Sobota v oktávu velikonočním	

DIÁŘ FARNOSTI

9.3. Popeleční středa

18:00 Třešť

křížové cesty v pátek a neděli od 17:20 hod.

ve středu 13.4. od 15:00 hod. do 18:00 hod

– svátost smíření v Třešti

ve čtvrtek 14.4. od 16:30 hod. do 18:00 hod

– svátost smíření v Růžené

v pátek 15.4. od 15:00 hod. do 18:00 hod

– svátost smíření v Třešti

v sobotu 16.4. Diecézní setkání mládeže s otcem biskupem Vojtěchem v Brně

21.4. Zelený čtvrtek

09:00 - 12:00 velikonoční dílny pro děti

17:00 mše svatá v Růžené

19:00 mše svatá v Třešti

22.4. Velký pátek

15:00 Křížová cesta

na Křížový vrch

17:00 velkopáteční obřad v Růžené

19:00 velkopáteční obřad v Třešti

23.4. Bílá sobota

čas bude upřesněn vigilie v Růžené

čas bude upřesněn vigilie v Třešti

24.4. Boží hod velikonoční

08:00 mše svatá v Třešti

10:00 mše svatá v Růžené

16:30 mše svatá v Kostelci

18:00 mše svatá v Třešti

25.4. Pondělí velikonoční

08:30 mše svatá v Třešti

10:00 mše svatá v Růžené

1.5. poutní mše svaté v kostele

sv. Kateřiny Sienské

10:00 mše svatá

18:00 mše svatá

Římskokatolická farnost Třešť

zve

děti 1. stupně základní školy na

LETNÍ TÁBOR 2011

Kdy: 6. – 13. srpna 2011

Kam: Bývalá rekreační chata v Alejích u Kněžic

Cena: Při zaplacení do 31.5. 2011 je cena 1400,- + každý další sourozenec 1200,-

Při zaplacení po 31.5. 2011 bude cena 1600,-

Kontakt a přihlášky:

Kateřina Bambulová

Růžená 31

589 01 TŘEŠŤ

tel.: 605 985 749 (katerina.bambulova@seznam.cz)

INFORMACE

Od Popeleční středy 9. března 2011 se mění čas večerních mší svatých a bohoslužeb slova na 18 hodin. Dále věnujte pozornost pořadu bohoslužeb v týdnu, kdy bude docházet ke střídání mší svatých ve středy a čtvrtky. Sledujte, prosím, ohlášky.

V případě zaopatřování a domluvy pohřbu, křtin a svateb se obraťte na pana děkana P. Pavla Horkého ve Stonařově 732436430 nebo na pana faráře P. Romana Strossu v Batelově 602280975 nebo na P. Jaroslava Svobodu v Brtnici 736523616.

Od měsíce března budou akolyté po předchozí domluvě s nemocnými roznášet svaté přijímání.

V případě požadavků na intence nebo úpravy již stanoveného termínu se obraťte na pana Vladislava Hynka.

PRVNÍ NÁRODNÍ KONGRES O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

Ve dnech 20. – 22. května 2011 proběhne v Novém Městě na Moravě a u kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích první národní kongres o Božím milosrdenství v České republice.

Kongres se bude konat pod záštitou brněnského biskupa, Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho, organizací byla pověřena

INFORMACE O TŘÍKRÁLOVÉ SBÍRCE 2011

Výsledky:

(v závorce údaj z roku 2010)

Panenská Rozsička	5.693,-	(2.642,-)
Bezděkov	1.209,-	(1.090,-)
Hodice	12.080,-	(12.933,-)
Růžena	12.571,-	(10.534,-)
Čenkov	3.270,-	(2.930,-)
Jezdovice	4.461,-	(1.228,-)
Salavice	1.814,-	(2.549,-)
Třeštice	5.235,-	(5.372,-)
Lovětín	9.300,-	(8.851,-)
Třešť	49.557,-	(42.247,-)
Celkem:	105.109,-	(90.376,-)

Všem dárcům, pomocníkům i příznivcům charity srdečně děkujeme křesťanským Pán Bůh zaplatí!

Marie Štanclová